

אני מתבונן על אריאל.
גם הוא כמוני
יושב לבד בהפסקה,
בודד.

העינים שלו עצובות,
לא נעים להסתכל,
אז אני משפיל מבט
וגם הוא.

אַבֶּל אֵיפֹה יֵשׁ
כִּזְה מִלְאָךְ?

אַנִי יוֹשֵׁב לִי כִכָּה, עִם עֲצָמִי,
כָּל הַפְּסָקָה כְּמַעֲט,
וְחוֹשֵׁב:
הַלְוֹאֵי שְׁמִי שְׁהוּ
יִתְעַנֶּינּוּ בִי,
יְדַבֵּר אֵלַי, אוֹ יִקְרָא לִי
לְבוֹא לְשִׁחָק.

בְּטַח גַּם אֶרְיָאֵל מִתְפַּלֵּל
לְמִי שְׁהוּ כִזְה,
מִיִן יֶלֶד מִלְאָךְ
שִׁיעֲבִיר אוֹתוֹ בְּשִׁנְיָה
לְעוֹלָם הַשְּׁמָחָה.

כָּלֶם בַּהִפְסָקָה מְשַׁחֲקִים,
וְלֹאף אֶחָד לֹא אֶכְפֹּת.
אִין מְלֶאכִים בְּעוֹלָם, אֲנִי אוֹמֵר
לְעֵצְמִי, וְחִבְּלִי.
אֲבָל אֲזֵ אֲנִי נִזְכָּר שְׁאֲנִי בְּעֵצְמִי
הֵייתִי פַעַם מְלֶאךָ.

זֶה הָיָה בְּחַג פּוּרִים הָאַחֲרוֹן -
לְבִשְׁתִּי גְלִימָה לְבָנָה, הִרְכַּבְתִּי כְּנָפִים
וְרָצְתִי בְּבַיִת כְּדִי שְׂכַלְמִים יֵרְאוּ וְיִתְפַּעְלוּ.
אָבִי וְאָחִי צָפוּ בְּמִשְׁחַק כִּדּוּרְגָל
וּבְכָלֵל לֹא שָׂמוּ לֵב אֵלַי!